

Uit de profeet Jesaja (Jes. 25, 6a.7-9)

Op die dag zal de Heer van de hemelse machten
op deze berg een gastmaal aanrichten voor alle volkeren.
Op deze berg zal Hij de sluier verscheuren
die over de volkeren ligt
en de doek die alle naties bedekt.
God de Heer zal voor altijd de dood vernietigen;
Hij zal de tranen van alle gezichten afwissen,
en de schande van zijn volk wegnemen van heel de aarde.
Want zo heeft de Heer besloten.
Op die dag zal men zeggen:
Dat is onze God.
Wij hoopten op Hem
en Hij heeft ons gered.
Dat is de Heer, op wie wij ons vertrouwen hadden gesteld:
laat ons blij zijn en juichen
om de redding die Hij heeft gebracht.

[Tussenzang Psalm 23]

Uit het Evangelie volgens Johannes (Joh. 17, 20-26)

In die tijd sloeg Jezus zijn ogen ten hemel en zei:
Vader, Ik wil dat zij, die Gij Mij gegeven hebt,
met Mij mogen zijn waar Ik ben,
opdat zij mijn heerlijkheid mogen aanschouwen,
die Gij Mij gegeven hebt,
daar Gij Mij lief hebt gehad
vóór de grondvesting van de wereld.
Rechtvaardige Vader, al heeft de wereld U niet erkend,
Ik heb U erkend,
en dezen hier hebben erkend, dat Gij Mij gezonden hebt.
Uw Naam heb Ik hun geopenbaard
en Ik zal dit blijven doen,
opdat de liefde waarmee Gij Mij hebt liefgehad
in hen moge zijn en Ik in hen.”

Preek door br. Alberic op de uitvaart van br. Romero 14 oktober 2021, Westmalle.

Inleidend woord

Broeders en zusters, we zijn hier bijeen voor een “Eucharistieviering en de begrafenis van een medebroeder” [= de titel van het uitvaartboekje]. Broeder Romero, Anton Hakvoort, wás een broer, een broeder, een medebroeder voor velen. Het is een weldaad om hier met zovelen rondom hem te zijn. Laten we een moment stil zijn om ruimte te maken in ons hart – ruimte voor God, voor Romero, voor Anton, om hem te laten zijn wie hij was, om hem te laten zijn wie hij is voor ieder van ons.

[stilte]

God, breng tot voltooiing, tot vervulling wat Gij in broeder Romero, in Anton, begonnen bent. Dat zijn aardse leven een vruchtbaar zaad mag worden dat tot bloei komt in uw eeuwige heerlijkheid en dat hier op aarde nog vele vruchten mag voortbrengen.

Preek

Ten diepste weet ik nu dat Gods barmhartigheid zó groot dat wij het niet kunnen bevatten. Waarom weet ik dat? Omdat ik zoveel vriendschap heb ontvangen van hoeren, verslaafden, krotbewoners, criminelen, zwervers, godverlatenen. In hun ogen heb ik Christus zelf leren zien.

Broeders en zusters, dit zijn woorden van broeder Romero. Veertig jaar lang was hij monnik, en op de drempel van zijn monnik zijn schreef hij deze woorden. Het was een omkering die het fundament werd van zijn leven als monnik. Hij, de priester, die naar India was gegaan, die in de arbeidersbuurt in Utrecht had gewerkt, ervaarde dat Christus zèlf hem aankeek door deze mensen, en de vriendschap die hij ondervond van deze mensen deed hem inzien hoe groot Gods barmhartigheid is, Gods liefde. Hij schrijft: ***Ik ben ontzettend dankbaar dat ik pastor en vriend mocht zijn voor deze mensen. Ik denk die verbondenheid met deze mensen, hoe gek het ook klinkt, nog dieper en intenser te maken, door monnik te worden.***

Het was voor zijn omgeving verbijsterend, deze wens om monnik te worden. Maar zoals hij door zijn naaste, door de geringste van zijn broeders en zusters, Gods liefde en Christus op een totaal nieuwe en levende manier had ervaren – *juist door die ervaring kwam hij de ruimte van God binnen*. Dit was een omkering. Niet alleen dat hij die gezonden was naar het volk opeens ervaarde dat juist Christus hèm aankeek vanuit die mensen, het was ook een omkering dat wij àllen uit God voortkomen. En dat juist een leven totaal aan God gegeven de verbondenheid alleen maar groter zou kunnen maken. Dat was het fundament voor veertig jaar monnik zijn en degenen die hem gekend hebben weten dat hij veertig jaar lang altijd thuis was en altijd aanwezig was bij elke dienst in de kerk. En altijd aanwezig was voor zijn medebroeders en voor velen die een beroep op hem deden.

Hoe is dit zo gekomen?

We lezen verder uit deze levensloop die hij schreef vlak voordat hij monnik werd, veertig jaar geleden. Hij beschrijft de eerste twintig jaren van zijn leven als gelukkige jaren. In gezin en dorp had hij een gelukkige kindertijd, een romantisch-kinderlijke wens om priester te worden bracht hem naar het seminarie en daarna nog twee jaar *filosoficum*. Bij elkaar zo'n pakweg acht jaar studie in een besloten sfeer. Gelukkige jaren.

Maar dan breken de zestiger jaren aan. Het seminarie wordt opgeheven, hij komt op een universiteit terecht, midden in de storm en het gewoel van de zestiger jaren en niets lijkt meer overeind te blijven staan. Alles wordt onderuitgehaald. Twijfel alom. Ook hem grijpt dit diep aan. Maar dan, te midden van die storm, merkt hij dat er in hem

een gezonde nieuwsgierigheid is gegroeid naar ontstaan, zin en betekenis van het christendom.

Alles wat hij zomaar had meegekregen vanuit zijn jeugd zijn opvoeding, het leek allemaal weg te zijn, en hij gaat van de grond af aan opnieuw zoeken. Allereerst door studie. Theologie, Nieuwe Testament. Maar vanbinnen gebeurt er ook iets. Hij schrijft:

Meer en meer werd ik gegrepen door het Evangelie en het is misschien vreemd gezegd, maar ik voelde me tevens een gevangene van God. Ik verlangde naar een absolute overgave.

Gegrepen door het evangelie. Zó gegrepen, geboeid, dat hij zich een gevangene van die overgave voelt, een gevangene van God. En juist ook verlangend naar een absolute overgave. Woorden die misschien verbazen als je Romero kent als een Achterhoeker die alles nuchter bekijkt en weet te relativiseren. Dit was het vuur dat in hem brandde.

En hij waagt de stap. In een tijd dat het stormde, dat er aan de boom werd geschud, waar velen het ambt verlieten, meldde hij zich aan om zich priester te laten wijden. Bijna vijftig jaar geleden gebeurde dat. 1971. Een van de weinigen die zich priester lieten wijden in die tijd.

Hij vraagt om een plek in een arbeiderswijk en daar wordt naar gezocht. En terwijl men op zoek is gaat hij voor een half jaar naar India om te werken in een vluchtelingenkamp waar het leven op een vreselijke manier hem aankijkt. Hij schrijft:

De hongerige mensen, de ontstellende armoede, het harde bestaan.

Je zou denken: in zo'n situatie verlies je je geloof. Maar hij schrijft:

Het heeft mijn kijk op het Evangelie verdiept. Plotseling begreep ik dat God liefde is en dat mijn leven alleen zin had als ik dit niet meer verborgen hield.

Dat is zijn ervaring in India zoals hij dat zelf heeft beleefd en opgeschreven. Het blijft een geheim tussen hem en God, zoals ieder van ons de innerlijke relatie met God alleen zelf kan beleven. Het blijft geheim voor elkaar. Maar we krijgen er een kijkje in.

Na India gaat hij naar de Betonbuurt in Utrecht. [Mijn wieg heeft daar gestaan, ik ben er gedoopt en hij is er gaan werken. We kwamen elkaar dus al vroeg tegen 😊.] Hij beschrijft die wijk als

een verkrotte en troosteloze wijk, zo beschrijft Anton de Betonbuurt uit die jaren, de sociale problematiek dringt zich aan je op. Grote woningnood, alcoholisme, werkloosheid in één wijk verzameld.

Hij begint een opvangcentrum voor daklozen en gaat daar zelf wonen om lief en leed met de wijk te delen. Het zijn enorme stappen die een mens neemt, en dat gaat ook niet in je kouwe kleren zitten. Vanbinnen, zo schrijft hij, groeit

een steeds heviger verlangen om even sober te leven als de mensen in de wijk.

Maar bij dit verlangen blijft het niet. Onweerstaanbaar kan hij er niet meer omheen: het verlangen in hem om monnik te worden.

Het Evangelie, Christus, de liefde van God.

Dat is het fundament waarop dit verlangen groeit.

Helemaal de ruimte van Gods liefde binnengaan.

Als monnik.

En zo werkelijk verbondenheid aan te gaan.

Met alles en iedereen.

Broeder Romero had hele duidelijke overtuigingen als het ging over liturgie. Een preek op een uitvaart moet NIET over de overledene gaan, het moet over het evangelie gaan. En het lijkt alsof ik daar nu tegen gezondigd heb. Maar juist zijn leven maakt duidelijk HOE het evangelie, HOE de liefde van God, in een mensenleven richting kan geven, handen en voeten kan krijgen, en uiteindelijk ook gestalte kan krijgen in het leven – in zijn geval: als monnik.

Hij beëindigt zijn levensloop met een klein zinnetje. Hij staat voor de drempel van het klooster, van zijn monniksleven, en hij zegt:

ik zou dit hele leven MEE willen nemen.

Over de drempel van het klooster. En dat heeft hij ook gedaan. Nu is hij over de drempel van de dood gegaan. Hij droeg ons in zijn hart, wij dragen hem in ons hart. En allen, zo getuigt zijn levensloop, en zijn persoon, allen worden we gedragen door God.

Amen.